

YONCA

Müzahim İSMAYILZADƏ

- Gedək yoncalayaq!

Bu Əmrulla kişi də qərribə adamdı, elə solaxay sözləri var ki, başa düşmək üçün gerek saatlarla baş sindirasan. Müalicəyə gələn gün növbətçi həkim sənədlərimi qaydaya salıb ucu kəndirli bir açar verdi. Üstünə yazılmış 21 rəqəmi güclə oxunurdu. Mən müalicə boyu bu otaqda qalmalı idim. Otaq açıq idi və uzun adam eynəyi də gözündə çarpayıya uzanmışdı. Deyəsən, yatırdı. Diqqətlə baxıb bir şey anlamadım. Üzbəüz divardan asılmış televizorda kadrlar bir-birini əvəz etsə də, səsi çıxmırdı. Heç nəyə əhəmiyyət verməyib əşyalarımı yerbayer etdim, əyin-başımı dəyişib əlimi yumağa getdim. Yaxşı idi, isti su vardı. Çıxanda kişini yerində görmədim. İşim çox idi. Həkimlərdən keçməli, analiz verməli, müalicə proseduralarını müəyyənləşdirməli idim. Odur ki, sənədlərimi götürüb qapını qıfıladım və işləri sahmanlamağa getdim. Gələnər çox idi, otaqların qabağında növbələrdə dayanmışdılar. Axır ki, nahara qədər hər şeyi yekunlaşdırdım. Bu müddətdə yanımdan o yan-bu yana keçənlərin arasında Əmrulla kişi gözə dəymədi.

Onu bir də yeməxanada gördüm. Məndən üç sıra aralıda oturmuşdu. Başım yeməyə qarışdığından ətrafa fikir vermədim və dönüb onun yerinə baxanda stulun boş olduğunu gördüm. Açıqı, təəccübləndim. Kələm supunu, mal ətindən souzu, bir stəkan qatığı, çayı, meyvəni nə tez yemişdi?

Yeməyimi yeyib mənə verilən kitabçaya baxa-baxa müalicə otaqlarına yollandım. Burda xoşagələn o idi ki, təyin olunan müalicələrin otaq nömrələri və saati qeyd olunmuşdu və ona ciddi riayət edilirdi, ona görə kim sənin kimsəylə sözsöhbəti, narazılığı demək olar ki, olmurdu. Axşam saat 6-da müalicəni yekunlaşdırıb otağa gəldim. Qapı bağlı idi, açdım və bağladım, yerimə uzanan kimi yuxuya getdim. Axı, yorğun idim, həm uzaq yol gəlmişdim, həm də müalicələr məni birtəhər etmişdi.

Sam yeməyində başımızı tər-
dal t.2017.2 mart.S.4.

hekayə

bir şeyə yara.

- Nə danışırsan, a tülkü? Mənim əlimnən nələr gəldiyini indi bir-bir sayım sənə? Çayı sən al, özü də belə dışovı yerdə yox, gedək qabaqda restoran var, orda.

Mən fikrimdə yanıldığımı duydu. Lal bildiyim bu adam bəməzənin biriyim ki. Axşam onu sorğu-suala tutdum. Mənə də yaşını düz-əməlli demədi, intəhası bildim ki, səksəni ötürüb. Özü demişkən, həmişə birqədər olub. O günlərin şirinliyinin suyu ağızından damcılayır. Qışda elə bir il olmayıb ki, rusetin bir şeyərinə getməsin. Elə-belə yox, meyvə aparıb satıb, yaxşı pul qazanıb. Üç oğlunu baş-ayaq ələyib. İndi kənddə super marketi var, elə kəndin girəcəyində. Balaca oğluyla bir işlədir. Ən çox özü işləri görür. Evdə tək qalamır.

Yavaş-yavaş Əmrulla kişi ilə aramız açılır, macəralarından danışırdı, elə danışırdı ki, deyirdin hədisə bir həftə bundan əvvəl, ya elə dünən olub. Onun gülüşü danışıdığı sözlərin içindəydi.

Heç yerindən şikayəti yox idi. İynənin nə olduğunu hələ bilmir. Buraya da oğlanları zorla göndərirlər. Üçü də yığışib nemes şotu ələyir, putyovka alırlar. Deyirlər, a kişi, ağrımır, şükür Allaha, elə-belə get, havanı dəyiş. Yaşlıların hamısı gedir, sən getməsən, deyərler ki, oğlanları baxmırlar. O da məcbur olub elə-belə gəlir sanatoriya, bir-iki müalicə yazdırır, gününü keçirir. Açıqı, müalicələrə də sən deyər əməlli-başlı getmirdi.

Bir gün əlində bir torba gördüm. Dedi ki, şəkər tozudu. Burda qırımlı moruq satırlarmış, on kilo alıb.

- Bu əşqə də yerlimiz olur. Hələ uzaqdan qohumluğu da çatır. Verəcəm, mürəbbə bişirsin. Onun yaxşı mürəbbə bişirməyi var. Mən moruq mürəbbəsini çox xoşlayıram. Hər il bişirdirəm.

Sonra Əmrulla kişi şüşə qablar da tapıb o qohumuna verdi, mürəbbəni rahatlayandan sonra özü də rahat nəfəs aldı.

Arada möhkəm öskürək tuturdu onu, üç-dörd dəqiqə fasiləsiz öskürdü, az qalırdı ödü ağızından gəl-sin. Dedi ki, burda nəfəs yollarını təmizləmək üçün cihaz var. Kəklitotunun, yarpızın qurumuş yarpaqlarından qaynar suda hava alırlar, onu ağızına, burnuna al, qoy bronxların təmizlənsin. Əlini yelləyib de-

yirdi ki, boş-boş şeylərdi, neçə il eləmişəm xeyri olmayıb.

- At getsin. Nə görmüsən bu papirosda?

- Sən ata bilirsən? - Soruşdu.

- Yox - dedim.

- Mən də elə. Bir də, adam altmış illik dostuna bivəfa çıxmaz...

Bu "yoncalamaq" sözünü başa düşmədim, dedim ya kişini yaxşı eşitməmişəm, ya da Əmrulla kişi özü ləhcələrində danışır, ona görə onu anlaya bilmirəm.

- Yoncan var?

- Yox!

- Məndə var. Gedək. - O, papiros qutusunu və kibritini əlinə götürüb eyvana çıxdı. Mən də onun arxasına getdim. Qutudan bir giləni mənə uzatdı.

- Varımdı - dedim.

- Bəs deyirdin yoxundu?

- Nə?

- Yonca.

- Yonca nədi?

- Bilirsən?

- Nəyi?

- Elə bilirsən, çəkdiyən tütündü?

Ay hay. Mən uşaqlıqdan "Avrora" çəkmişəm. Ən axırıncı dərəcəli tütün idi. Ona demişdim, hə! Dadı da var idi, tamı da. Bu çəkdiyimiz yoncadı. İndi tütün var?

İnanmadım və susdum.

- Heç yonca tamı hiss etməmişsən? - O, sualını təzələdi. - Vaxtilə çəkdiyən papruznun bunda fərq görürsən?

Təsdiqlədim.

- Ay sağ ol. Mən də sənə kimi yonca, inanmağım gəlmirdi. Bir gün mağazada oturmuşdum, gördüm bir qara "Prado" dayandı, içindən iki cavan oğlan düşdü. Salam-kalmandan sonra aydın oldu ki, bunlar yonca almaq istəyirlər, özü də nə qədər desən. Soruşdum ki, mal-qara saxlayırsınız? Kinayə ilə dedilər ki, hə. Bizlərdə yonca əkmirlər, bilirm. Qonşu kənddə Məmmədəli var, yolunu göstərdim, getdilər. Sonra rayonda bazara getmişdim. Məmmədəlini gördüm, soruşdum o cavan oğlanları. Dedi ki, hə, altı ton yoncanı aldılar, dedilər yoncanı bizdən savayı heç kimə vermə. Hazır ələyirəm, gəlib aparırlar.

- Gören neynirlər yoncanı? - Məmmədəlidən soruşdum.

- Neyləyəcəklər? Odey, papruza vururlar, siz də çəkirsiniz.

Əmrulla kişi daha heç nə demədi. İkimiz də alışqanı çaqqıldatdıq və papirosu yandırdıq.